

רע"פ 4811/20 - פראסנאבלסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4811/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פראסנאבלסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים בעפ"ת 54190-03-20 מיום
17.6.2020 שניתן על ידי כב' השופט מרדכי כדורי

בשם העותר: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ת 54190-03-20 (כב' השופט מ' כדורי) מיום 17.6.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט נ' נחשון) בת"ד 1964-09-17 והתקבל בחלקו ערעור המבקש על גזר הדין.

רקע והליכים קודמים

1. על פי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש לבית משפט השלום בירושלים, המבקש עמד עם רכבו על שול ימין שלא כדין ושלא לצורך בכביש 443 סמוך לפני הכניסה לעטרות. בשלב מסוים יצא המבקש בנסיעה מהשול מבלי שימת לב מספקת לדרך, החל בנסיעה תוך השתלבות בנתיב הנסיעה ומבלי שהבחין ברכבו של המתלונן שנסע בכיוון נסיעתו וגרם לתאונת דרכים (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נחבל המבקש בגופו ואמו נחבלה חבלות של ממש אשר הובילו לאשפוז בבית החולים למשך מספר ימים. כמו כן, נגרם נזק לכלי הרכב המעורבים.

המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות באחריות לגרימת התאונה בעבירות הבאות: נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) בצירוף עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) (להלן: פקודת התעבורה); סטייה מנתיב הנסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה בצירוף עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; עצירה על שול דרך - בדרך לא עירונית, לפי תקנה 69א לתקנות התעבורה; גרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. בהכרעת הדין בית משפט השלום העדיף באופן מוחלט את גרסת המתלון ודחה את גרסתו של המבקש וקבע כי המבקש לא נתן דעתו לנעשה בכביש ולא הבחין ברכב המתלון מבעוד מועד. כמו כן, נדחתה טענת המבקש לקיומם של מחדלי חקירה, אי הוצאת בוחן לשטח והגשת חוות דעת בוחן ונקבע כי היעדר חוות דעת של בוחן תנועה מטעם המשיבה אינה מביאה לזיכוי המבקש משהונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של המבקש ומשלא נפגעה הגנתו.

ביום 4.3.2020 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. והשית עליו את העונשים הבאים: תשלום קנס בסך 1,500 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתם; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של חמישה חודשים; פסילה על תנאי; ושישים שעות שירות לתועלת הציבור;

3. ביום 17.6.2020 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על הכרעת הדין בקובעו כי טענת המבקש ביחס למחדלי החקירה (אי הוצאת בוחן לזירת התאונה ואי הגשת דו"ח בוחן) הועלתה לראשונה רק בשלב הסיכומים ומשכך לא נקבעו ממצאים עובדתיים ועל כן לא נדרש בית משפט השלום להניח כי התקיימו מחדלים. לגופו של עניין, נקבע כי חומר הראיות מבסס מעבר לספק סביר את אשמתו של המבקש כך שגם אם היה מקום לקבל את טענת המבקש בדבר מחדלי חקירה, לא היה בה כדי להוביל לזיכוי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע כי עונש הפסילה שהושת על המבקש אינו חמור כלל ועיקר ואינו חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. יחד עם זאת, בית המשפט החליט לבטל את עונש השל"צ שהוטל על המבקש.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין של בית המשפט המחוזי ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, שב המבקש על מרבית טענותיו בערכאות קמא כאשר טענותיו ממוקדות במחדלי החקירה שלשיטתו גרמו לנזק ראייתי ופגעו בהגנתו. עוד טען כי המשיבה במסגרת הדיון בבית המשפט המחוזי הרחיבה את חזית המחלוקת דבר שהוביל לפגיעה בזכות הטיעון של המבקש. עוד מסיג המבקש כנגד קביעות עובדה ומהימנות וטוען כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת להרשעתו וכי שגה בית משפט השלום משהעדיף את גרסת המתלון שלשיטתו מהווה עד בעל אינטרס בהרשעתו.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים; או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 3991/20 פרנק נ' מדינת ישראל (28.6.2020)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות. הבקשה ממוקדת כולה בעניינו הפרטני של המבקש, והיא אינה מעלה שאלה משפטית עקרונית שיש לה השלכות רחב על מקרים דומים. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור. די בכל אלה בכדי לדחות את הבקשה.

יתרה מזאת, טענות המבקש מכוונות בעיקרן כנגד קביעות עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, אשר ככלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהן, כלל זה חל ביתר שאת, עת עסקינן בבקשה לבחון את ממצאי הערכאה הדיונית במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). בענייננו לא מתקיימות נסיבות המצדיקות סטייה מן הכלל האמור. כך גם לא מצאתי ממש בטענת המבקש להרחבת חזית בבית המשפט המחוזי. הערכאות קמא דנו בטענת המבקש ביחס למחדלי החקירה ודחו אותן לגופן משנקבע כי הרשעת המבקש בוססה כדבעי וכי גם אם טענת המבקש ביחס למחדלי החקירה הייתה מתקבלת, לא היה בה כדי לשנות מתוצאות ההליך.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התש"פ (21.7.2020).

ש ו פ ט